

**Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον**
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ

Ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου*
Ἡμέρα Προσμονῆς τῆς Οὐράνιας Ζωῆς

Ῥτὴν περικοπὴ αὐτῆ τοῦ Εὐαγγελίου (Ιωάν. κ' 19-31), βλέπουμε τὸν Ἰησοῦ Χριστό μας νὰ ἐμφανίζεται δύο φορές στοὺς συγκεντρωμένους Μαθητὲς Του: ἀρχικὰ τὸ ἴδιο τὸ βράδυ τοῦ Πάσχα καὶ κατόπιν τὴν **Κυριακὴ**, ὀκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάσταση.

Αὐτὸ μᾶς δείχνει, ὅτι ἤδη ἀπὸ τὶς ἀπαρχὲς τῆς Ἐκκλησίας, ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, οἱ Ἀπόστολοι συνήθιζαν νὰ συγκεντρώνονται τὴν Κυριακὴ. Ἐν συνεχείᾳ, ὀλόκληρη ἡ Ἐκκλησία διατήρησε τὴν Ἀποστολικὴ αὐτὴ Παράδοση.

Ὅταν διαβάζουμε τὰ ἔργα τῶν πρώτων χριστιανῶν συγγραφέων τοῦ 2ου αἰώνα, ἰδιαίτερος δὲ τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου, βλέπουμε ὅτι γιὰ ἐκείνους τὸ στοιχεῖο ποὺ χαρακτηρίζει τὸν Χριστιανὸ εἶναι ἡ **Εὐχαριστιακὴ αὐτὴ Σύναξη τῆς Κυριακῆς**.

Διότι, πολὺ γρήγορα οἱ Χριστιανοί, ἤδη ἀπὸ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους, τελοῦσαν τὴν Εὐχαριστία τὴν «**Ἡμέρα τοῦ Κυρίου**», τὴν **Κυριακὴ**, ἐκπληρώνοντας ἔτσι τὴν Ἐντολὴ ἐκείνη τοῦ Δεκαλόγου ποὺ ζητοῦσε νὰ ἀφιερώνεται μία ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας στὸν Κύριο. Ἀντικατέστησαν ὁμως τὴν προτύπωση τοῦ Σαββάτου μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία ὀλοκλήρωσε ὅλο τὸ Μυστήριό Του.

Χριστιανὸς εἶναι πρωτίστως ἐκεῖνος ποὺ συνέρχεται στὸν ἴδιο τόπο μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς τὴν **Κυριακὴ**, προκειμένου νὰ τελέσουν τὴν ἀνά-

μνηση τοῦ Κυρίου, τὴν θεία Εὐχαριστία, ἡ Ὅποια καθιστᾷ πραγματικὰ παρὸν ὁλόκληρο τὸ Πασχάλιο Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, τὸν Θάνατον καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του, διὰ τῆς Ὅποίας εἰσῆλθε στὴν *κατάπαυσή Του*.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ **Κυριακή**, μὲ τὴν ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πῆρε ἀμέσως, ἤδη ἀπὸ τὶς πρῶτες Χριστιανικὲς Κοινότητες, τὴν θέσιν ποὺ κατεῖχε τὸ Σάββατον στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

* * *

Ἡ Κυριακὴ γιὰ τὸν Χριστιανὸν δὲν εἶναι μόνον ἡμέρα κοσμικῆς ἀργίας, ἀνάπαυσης μετὰ τὸν μόχθον τῆς ἑβδομάδος.

Ἡ Κυριακή, ὅπως παλαιὰ τὸ Σάββατον, εἶναι ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Κύριον μὲ θεία Ἐντολὴν ποὺ περιέχεται στὸν Δεκάλογον. Συμβολίζει τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ κάθε ἑβδομάδα προβάλλει ἐνώπιόν μας τὸ κεντρικὸ αὐτὸ Μυστήριον τῆς Πίστεώς μας καὶ τῆς Χριστιανικῆς μας Ζωῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ **Κυριακὴ** δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἡμέρα χαλάρωσης, ἀλλὰ ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Θεόν. **Ἡμέρα**, κατὰ τὴν ὁποία *ὀφείλουμε νὰ προσδοκοῦμε κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἀναστημένην, τὴν οὐράνια ζωὴν μας*.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συχνὰ μᾶς ἐπαναλαμβάνει, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει πράγματι ἀναστήσει διὰ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ Βάπτισμα καὶ ὅτι ἤδη, κατὰ τρόπο ἀληθινόν, ἀλλὰ ὄχι ἀκόμην φανερό, κατὰ τρόπο ποὺ δὲν διακρίνεται ἐξωτερικὰ, ἀλλὰ ὥσῳ ἀπόλυτα πραγματικόν, μᾶς ἔχει ἤδη καθίσει μαζί Του στοὺς Οὐρανοὺς. **Δ**ηλαδή, μετέχουμε ὄντως στὴν ζωὴ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. **Ἐ**χουμε εἰσέλθει μαζί μὲ Αὐτὸν στὴν *κατάπαυσή Του*, μετέχουμε στὸν δοξασμὸ τοῦ Ἀναστάντος πρὸς τὸν Πατέρα καὶ στὴν οἰκειότητά Του μὲ τὰ δύο ἄλλα Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

* * *

Ἔτσι, ἡ **Κυριακὴ** εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀφιερωμένη στὸν Κύριον ἡμέρα, ἀφιερωμένη ὄχι μόνον στὴν ἀνάπαυση, ὄχι μόνον στὴν μετοχὴ στὴν Εὐχαριστιακὴ Τράπεζα, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα στὴν προσευχὴ, στὴν μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἔργων τῶν ἁγίων Πατέρων. **Γ**ιὰ νὰ εἶναι λοιπὸν ἡ **Κυριακὴ** μας πραγματικὰ **Χριστιανικὴ Κυριακή**, δὲν ἀρκεῖ νὰ πᾶμε τὸ πρῶτὸ στὴν Θεία Λειτουργία. **Π**ρέπει νὰ εἶναι *ἡμέρα προσμονῆς τῆς οὐράνιας ζωῆς*, ποὺ θὰ μᾶς θυμίζει κάθε ἑβδομάδα, ὅτι ἔχουμε πράγματι ἀναστηθεῖ μαζί μὲ τὸν Χριστό.

Στὴν διήγηση τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ μας τὸ βράδυ τοῦ Πάσχα στοὺς ἕνδεκα ἢ μᾶλλον στοὺς δέκα, ἀφοῦ ὁ Θωμᾶς ἀπουσίαζε τὴν στιγμή ἐκείνη, βλέπουμε ὅτι ὁ Χριστός μας «ἐνεφύσησεν αὐτοῖς» καὶ μὲ τὴν συμβολικὴ αὐτὴ κίνηση τοὺς μετέδωσε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, φανερόντας ἔτσι ὅτι, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ἀναστήθηκε, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μπορεῖ νὰ ἐκχυθεῖ στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀγία Του Θεανδρική Ὑπόσταση, ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα Του. **Τὸ** κάνει ὁμως ἀρχικὰ μέσω τῶν Ἀποστόλων.

Ἀσφαλῶς, κάθε Χριστιανὸς καλεῖται νὰ λάβει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ Ὅποιο κατοικεῖ μέσα στὸν καθένα μας διὰ τοῦ ἀγίου Βαπτίσματος, διὰ τοῦ Χρίσματος μας, δι' ὄλων τῶν Μυστηρίων, στὰ ὁποῖα μετέχουμε.

Αὐτὸ ὁμως ἐπιτυγχάνεται ἀκριβῶς μέσω τῶν Ἀποστόλων. **Ἡ** Τοπικὴ Ἐκκλησία εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἀληθινὰ παρὸν σ' ἓνα δεδομένο χῶρο, χάρις στὴν τελετὴ τῆς Εὐχαριστίας καὶ στὴν κοινωνία τῶν μετεχόντων στὸ Σῶμα Του καὶ στὸ Αἷμα Του.

Ἀλλὰ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἔχει ποικίλα Μέλη, διάφορα Χαρίσματα, διάφορους ρόλους.

Καὶ εἶναι οἱ Ἀπόστολοι, ὡς καὶ ἐκεῖνοι πού χειροτονήθηκαν, γιὰ νὰ γίνουν μετὰ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους Διάκονοι τῆς δωρεᾶς τοῦ Πνεύματος, αὐτοὶ πού ἐπιφορτίστηκαν νὰ μεταδώσουν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σὲ ὅλο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, σὲ ὅλο τὸ Σῶμα τῶν Πιστῶν. **Μέσα** στοὺς κόλπους τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, σ' αὐτοὺς ἀνατέθηκε αὐτὴ ἡ ἀποστολὴ ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Κύριος μας εἶπε στοὺς Ἀποστόλους: «Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται».

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κύριος δὲν θεσμοθέτησε μόνο τὸ Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως, τῆς συμφιλίσεως, τῆς μετανοίας· ἀλλὰ, κατὰ ἓναν πολὺ εὐρύτερο τρόπο, οἱ ἁμαρτίες μας συγχωροῦνται μὲ τὸ σύνολο τῆς Διακονίας τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ἀπολυτρώσεως εἶναι νὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ κοινωνία μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, καὶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς συνίσταται ἡ ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ Προπατορικὸ Ἀμάρτημα, αὐτὴ ἡ κατὰστασις τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸν Θεό, μὲ τὴν ὁποία γεννιόμαστε.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν πτώση τοῦ Ἀδάμ ὁ ἄνθρωπος γεννιέται χωρὶς νὰ εἶναι *μπολιασμένος* στὴν Θεία Ζωή, γεννιέται στερημένος ἀπὸ τὶς Θεῖες αὐτὲς Ἐνέργειες, οἱ Ὅποιες, κατὰ τὸ σχέδιο τοῦ Δημιουργοῦ, ἔπρεπε νὰ μεταμορφώσουν τὸν ἄνθρωπο ἥδη ἀπὸ τὴν σύλληψή του.

Συγχωρώντας τὶς ἁμαρτίες διὰ τοῦ Βαπτίσματος, οἱ Ἀπόστολοι ἐπιδαψίλευσαν τὸ δῶρο αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, ἐπιδαψίλευσαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι δύο ἀχώριστα πράγματα.

Καὶ μὲ ὅλα τὰ Μυστήρια, *μπολιαζόμαστε* καὶ πάλι στὸν Θεὸ καὶ οἱ ἁμαρτίες μας συγχωροῦνται. **Αὐτὸ** γίνεται καὶ μὲ τὴν Θεία Εὐχαριστία.

Ὅταν ὁ Ἱερέας μεταδίδει τὰ Τίμα Δῶρα στοὺς πιστοὺς, λέει: «**Σ**ῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν σου ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Βεβαίως, ἂν κάποιος Χριστιανὸς ἔχει στὴν συνείδησή του τὸ βάρος κάποιου σοβαροῦ ἁμαρτήματος, ποὺ τὸν χώρισε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ τὸν ἀπέκοψε ἀπὸ τὴν Κοινότητα, πρέπει πρῶτα, κατ' ἀνάγκην, νὰ καταφύγει στὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας.

Ἄλλά, γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄλλα καθημερινὰ μας σφάλματα, ἐκεῖνα ποὺ ὑπῆρξαν ἀκούσια, ποὺ μᾶς διαφεύγουν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἡ Θεία Κοινωνία μᾶς προσφέρει τὴν ἄφεση.

Εἶναι λοιπὸν βασικὸ λειτουργημὰ τῶν Διακόνων τοῦ Χριστοῦ, Ἐπισκόπων καὶ Ἱερέων, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία πέρασε τοὺς αἰῶνες, νὰ συγχωροῦν τὶς ἁμαρτίες καὶ ταυτοχρόνως νὰ ἐπιδαψιλεύουν τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος... ◻

(*) π. Πλακίδα Deseille (†), «Πάσχα τὸ αἰώνιο πέρασμα», σελ. 31-36, ἐκδόσεις «Ἔαρ», Μάιος 2021. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.